

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1031/2020
03.09.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Данијеле Николић, Слађане Накић Момировић и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца мал. АА из ..., чији је законски заступник мајка ББ, чији је пуномоћник Милан Суботин, адвокат из ..., против туженог Generali osiguranje Србија, а.д.о. Београд, чији је пуномоћник Иван Љубисављевић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 31/2018 од 29.10.2019. године, у седници већа одржаној 03.09.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 31/2018 од 29.10.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 31/2018 од 29.10.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 5665/2017 од 25.10.2017. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор месне ненадлежности суда. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде материјалне штете исплати, и то: на име састава одштетног захтева износ од 6.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 28.04.2017. године па до коначне исплате, као и на име ПДВ (20%) за састав одштетног захтева износ од 1.200,00 динара са законском затезном каматом почев од 28.04.2017. године па до исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 20.000,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности. Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев тужиоца за исплату законске затезне камате на досуђени износ на име трошкова парничног поступка почев од дана пресуђења 25.10.2017. године до извршности.

Пресудом Вишег суда у Новом Саду Гж 31/2018 од 29.10.2019. године, ставом првим изреке, делимично је усвојена жалба туженог и преиначена пресуда Основног суда у Новом Саду П 5665/2017 од 25.10.2017. године, у побијаном усвајајућем делу одлуке - на име састава захтева за исплату накнаде из осигурања, као и у делу одлуке на име ПДВ (20%) за састав тог захтева, како је ближе наведено у овом ставу изреке. У

преосталом делу жалба туженог је одбијена, а првостепена пресуда у преосталом побијаном, усвајајућем а непреиначеном делу потврђена. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011, 49/2013-УС, 74/2013- УС, 55/2014, 87/2018 и 18/2020, у даљем тексту: ЗПП), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса, или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Ставом 2. истог члана, прописано је да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана, одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одлучено је о тужбеном захтеву тужиоца за накнаду материјалне штете у износу од 6.000,00 динара на име накнаде трошкова за састав одштетног захтева са припадајућом законском затезном каматом. Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. ЗПП. Одлуке нижестепених судова о основаности тужбеног захтева засноване су на примени одговарајућих одредаба материјалног права које су у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом. Тужени није уз ревизију доставио правноснажне пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој или битно сличној чињеничној и правној ситуацији, што би оправдавало одлучивање ради уједначавања судске праксе, а пресуда на коју се тужени позива у ревизији не указује да је реч о идентичној чињеничној и правној ситуацији, као што је у овој парници.

Зато је на основу члана 404. ЗПП Врховни касациони суд одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари је поднета 27.07.2017. године. Првостепена пресуда донета је 25.10.2017. године. Другостепена пресуда је донета 29.10.2017. године.

Како се у конкретном случају ради о спору мале вредности у којем вредност побијаног дела очигледно не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, ревизија тужене није дозвољена применом члана 479. став 6. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић